

Adevăr fără putere - ploaie fără furtună

26 iunie 2004

Gili Cârstea

„Să ne fie rușine că facem parte dintr-o biserică în care există adevărul, dar fără putere!” Vocea lui Floyd Bresee tuna peste sala amuțită. Tensiunea era la cote maxime, iar puterea din mesajul lui de protest țintuia audiența pe băncile sălii din Târgu Mureș. Uniunea Română convocase administratorii, pastorii, prezbiterii și directorii pentru lucrare misionară din întreaga țară pentru seria de prezentări a secretarului Asociației Pastorale de la Conferința Generală, imediat după schimbările din ‘89.

Era ultima seară, iar subiectul lui Floyd Bresee era incendiar: „Nu vă rugați pentru ploaie dacă nu sunteți dispuși să fiți prinși de furtună.” Titlul suna cel puțin neobișnuit. Noi știam că vorbitorii adventiști recomandă să ne rugăm pentru ploaia târzie. Și încă insistent. Dar aici era cineva care spunea bisericii să nu se roage pentru ploaia târzie. „Știți ce înseamnă pentru dumneavoastră venirea ploii târzii? Înseamnă să rămâneți fără salariu, fără locuință, fără prieteni.” O perspectivă destul de sumbră. Dar corpul pastoral adventist prezent acolo știa că acesta este adevărul.

A trecut un deceniu și jumătate. Unde este puterea Duhului, care să confirme adevărul unui popor al vremii sfârșitului? Corpul nostru pastoral a ascultat sfatul vorbitorului din acea seară de vrajă. Ei au hotărât că nu sunt pregătiți de furtună. Bun. Nu dorim să-i acuzăm. Înțelegem teama lor de o ploaie târzie însoțită de acest gen de furtună. Dar unde este rușinea despre care vorbea Bresee? De ce ne lăudăm cu adevărul adventist, când este evident pentru toată lumea că puterea nu există?

Când Dumnezeu a confirmat adevărul aceluia grup restrâns din camera de sus, furtuna declanșată de ploaia timpurie a fost severă, iar beneficiarii ei au plătit cu viața îndrăzneala de a striga bisericii în față că adevărul fără putere este obscen și degradant. Lecțiile ploii timpurii sunt multe, dar una lucește amenințător deasupra noastră. Puterea nu a venit deoarece ucenicii ajunseseră neprihăniți. Nici pentru că un ornic ceresc bătuse vremea ei. Nici pentru că biserica era pregătită să o primească. Ploaia și puterea au venit deoarece urmașii lui Hristos și-au luat inima în dinți și au primit cu bucurie reforma teologică fenomenală la care îi conduseseră Maestrul lor. În ciuda strigătului majorității că sunt rătăciți, ei au onorat mai mult lumina cerească decât sensibilitățile fraților lor. În pofida avertizării că se vor scufunda în oceanul de credințe nesuținute de Scriptură, ei au îndrăznit să umble pe mare. Marea s-a transformat sub picioarele lor în calea consacrată către desăvârșirea creștină.

O scumpă doamnă, înțelegând resortul care a declanșat ploaia timpurie, ne avertizează pe noi, urmașii declarați ai acelor anonimi deveniți fondatorii bisericii lui Hristos:

"Adevăruri mari, care au fost ascunse și neînțelese din ziua Cincizecimii, trebuie să strălucească din Cuvântul lui Dumnezeu în puritatea lor naturală. Celor care Îl iubesc pe Dumnezeu, Duhul Sfânt le va descoperi adevăruri care au fost șterse din minte și, de asemenea, le va descoperi adevăruri în întregime noi" (Fundamentals of Christian Education, 473).

Adevăruri mari stau încă ascunse și neînțelese din ziua Cinzecimii. Ploaia nu va veni astăzi dacă poporul nostru nu este dispus să primească „adevăruri în întregime noi.” Iar noile generații de pastori vor fi înclinate să se îndrepte tot mai serios către o putere produsă de politică, în trena căreia se află atâtea binecuvântări fără pericole. Auziți deja vântul schimbării?
